

Момитъ на хорото
Като подскачатъ легко, —
И тѣхний скокъ ритмованъ
Е присмѣхъ съ идеала
Лъжовенъ . . .

XXVI.

Епиграмма.

Многострадалний Иовъ не билъ ни прорицатель
Отъ своя родъ прогоненъ,
Ни богаташъ отъ влѣхвитъ оголенъ,
Ни умопомраченъ мечтатель,
Ни старъ юнакъ отъ люта язва боленъ,
Ни вождъ отъ своитъ войскари недоволенъ,
Ни мореплавателъ
Прислѣдванъ и разбитъ отъ вѣтроветъ . . . —
Иовъ просто билъ писателъ
Испадналъ въ ржцѣтъ
На български Книгоиздателъ!

XXVII.

Моята злина.

Поискахъ лошъ да бѣдж „Всичко, рѣкохъ, зло е
Въ това свѣрталище подлунно . . .
Чловѣшкий битъ несвѣршвано тѣгло е,
Създанието играло е
На Сщество безумно . . .“

*

* *

Да бѣдж зълъ поискахъ И съзрѣхъ случайно
Невѣста млада рожбата си да кърми
И да я милва и цѣлува непрѣстанно . . .
И злобата ми се сломи!